

[Justitsministeren.]

og han siger, at Gamborg har været meget ivrig for, om der ikke kunde komme et Forlig i Sagen. Unmack Larsen vilde, som sagt, ikke afvise det paa Forhaand og sagde: hvis jeg paa nogen Maade kan være behjælpelig med at faa en kedelig Sag ud af Verden, staar jeg selvfølgelig til Disposition og skal gerne hjælpe til. Jeg gaar ud fra, at Unmack Larsen der har tænkt paa det, man kalder et tosidet Forlig, bl. a. indeholdende visse Undskyldninger over for Ministeriet for offentlige Arbejder, og at man saa kunde hæve Sagen. Og saa har man maaske tænkt lidt paa — det er nemlig anført fra Gamborgs Side senere hen, og han vender stadig væk tilbage til den Tanke, som Fisker havde udkastet —, at der muligvis var et enkelt Punkt, hvor man ganske vist ikke havde nogen som helst juridisk Forpligtelse, men hvor man med en vis moralsk Begrundelse kunde sige: her kan vi give Jacobson lidt mere, end vi allerede har lagt i hans Lommer. Men Unmack Larsen har paa det Tidspunkt slet ikke indladt sig paa noget som helst, det er Gamborg, der har Udspillet, det er Gamborg, der er kommet med nogle Oplysninger, hvorefter han tænker sig, at man kunde tage Sagen under Overvejelse fra Justitsministeriets Side.

Men den Overvejelse fra Justitsministeriets Side naaede man aldrig til. Der kommer nemlig den 5. Juli 1940 fra Gamborg et Brev, som Unmack Larsen har modtaget enten samme Dag eller ogsaa den 6., og jeg kan tænke mig, at Unmack Larsen i sit hæderlige Sind er blevet meget forbavsset, for ikke at sige forarget over dette Brev og de Konditioner, hvorunder han skulde medvirke til Forlig i denne Sag. Det gaar nemlig ud paa intet mindre end følgende — Sagføreren undskylder det for saa vidt med, at det er efter meget lange og vanskelige Forhandlinger, saaledes at man altsaa kan se, at Penneskafte vel er Gamborgs, men Aanden er Jacobsons:

For det første skal Statsbanerne erkende, at der ved Kontraktens Afslutning i 1924 er begaaet en Fejl over for Fabrikant Jacobson ved Radering af Arealplanen uden Meddelelse herom til Fabrikant Jacobson. For det andet: Spørgsmaalet om en Erstatning til Fabrikant Jacobson; Erstatningens Størrelse afgøres af en Voldgift, der bestaar af Præsidenten for Sø- og Handelsretten samt 2 Dommere, udpeget af Præsidenten blandt Sø- og Handelsrettens handelskyndige Dommere. For det tredje: Den mod Fabrikant Jacobson rejste Tiltale for

Injurier frafaldes. For det fjerde: Der ydes Fabrikant Jacobson offentlig „Æresoprejsning“.

Det er altsaa senest den 6., Unmack Larsen faar dette Brev, og den 8., en Mandag, tiltræder jeg som Minister. Om Søndagen var der, hvad man vistnok kalder for Regeringskrise, saa Unmack Larsen har ikke haft megen Lejlighed til at beskæftige sig med dette Brev. Det laa der Mandag den 8., da jeg tiltraadte, og Unmack Larsen giver mig Brevet uden nærmere Kommentarer og siger til mig: „Dette er den eneste egentlig uekspederede Sag, som jeg maa overgive til Dem.“ Jeg takkede for Brevet og lagde det til Side, uden at vi nærmere drøftede Spørgsmaalet.

Da jeg var kommet i Gang med mit Arbejde og der var gaaet nogle Dage, siger jeg til Departementschef Svendsen: „Hvad mon der menes med dette, at han vil have offentlig „Æresoprejsning“? Skal der udsendes en Radiotale, eller skal han i Avisen, eller skal han ligefrem stilles frem, eller hvad skal der ske med ham? Hvordan rehabiliterer man offentligt i vore Dage? Der var vistnok noget, der hed „offentlig Rehabilitering“ i gamle Dage, saadanne legemlige Fremstillinger, hvor man kom Vand paa Hovedet og tvættede Skammen af den paagældende. Er det det, der skal laves ved Jacobson?“ „Nej“, sagde Departementschefen, „jeg har hørt, at han vil være Ridder af Dannebrog.“ Jeg var nær gaaet bagover, da jeg hørte det.

Saa ringede jeg til Gamborg, som jeg kender fra gammel Tid, og bad ham komme op og tale lidt nærmere om dette her Brev. Gamborg kom til mig den 22. Juli 1940 om Formiddagen, og vi talte ganske kort om Sagen. Jeg sagde til Gamborg: „Se, alt det, De saa smukt skriver om, hvordan De vil have Sagen ordnet, kan sikkert være udmærket for Deres Klient, men De maa være klar over, at jeg for mit Vedkommende overhovedet ikke kan foretage mig noget i denne Sag, thi Justitsministeriet er i denne Sag kun en Postkasse. Sagen hører efter sin Realitet hjemme i Offentlige Arbejder, der har bedt om at faa denne Sag rejst, det er dem, der har haft Kontrakt med Hr. Jacobson. Det er over for Offentlige Arbejder, Jacobson har fremsat sine forskellige Erstatningskrav, og det er klart, at der ikke fra min eller fra Justitsministeriets Side overhovedet kan foretages noget i denne Sag. Jeg vil overhovedet ikke debattere noget med Dem, Gamborg, for jeg ser saaledes paa det, og det ved De vist ogsaa i Forvejen, at Jacobson, hvis denne Sag gaar til Paadømmelse